

[Pürschel.]

anvende i Praksis. Men det er maaske forklarligt, at den tidligere omtalte Aand, der jo til alle sine øvrige Fortjenester ikke knytter Krystalklarhed, har foretrukket denne Formulering.

Baade af Ordføreren i Landstinget og af den sidste ærede Taler er udtrykt Ønske om, at man hermed maatte være ved Enden af de mange Revisioner af Retsplejeloven. Det Ønske tror jeg hører til de fromme. Den højtærede Justitsminister har optraadt som Profet ved denne Lejlighed og er gaaet ind paa et Gebet, der ellers er forbeholdt en anden udmærket radikal Minister, som har høstet saa store Laurbær paa dette Omraade. Men jeg tror, at den højtærede Justitsminister her har været heldigere; jeg tror, at man inden alt for længe kommer til at staa overfor nye Revisioner af Retsplejeloven. Den Ordning, som er skabt her, bærer i mange Maader Præg, som gør, at den ikke kan blive staaende. Det gælder baade Omraader, hvor jeg gerne saa den staa, og Omraader, hvor jeg gerne ser den forandret.

Nævningeinstitutionen er bevaret i uforandret Skikkelse; man har ikke ønsket at drøfte de Tanker, som blandt andre jeg har fremsat med Hensyn til en Nyskaben af denne Institution, saaledes som det er sket adskillige Steder i Udlandet, senest i Frankrig, hvor man har omskabt Institutionen saaledes, at man har borttaget det Element, der er det ødelæggende for den, nemlig dette, at man forlanger af Folk det psykologisk umulige, at de skal stemme om en Ting uden at tage Hensyn til, hvilke Følger deres Stemmeafgivning faar for den tilfalte. Man forlanger, at de skal kende skyldig eller ikke skyldig uden Hensyn til, hvilken Straf der deraf følger. Dette er et psykologisk urimeligt Forlangende, og det er paa det, at Nævningeinstitutionen hele Verden over har lidt det Kæmpeskibbrud, som den i Virkeligheden har lidt, hvis man betragter den ud fra Retfærdighedens Grundsætninger — Retfærdigheden ogsaa i første Række betragtet som Lighed.

Det er derfor beklageligt, at der ikke her i Landet har været saa meget moderne Aand, at man har villet se, hvad der i Udlandet er sket paa dette Omraade. Men det kommer man formodentlig og forhaabentlig til. Man har bevaret som Nævningesager Barnemords- og Fosterfordrivelsessager, det vil sige de Sager, som har givet Anledning til de Afgørelser, der mere end nogen andre

har vakt den almindelige Befolknings Uvillie mod Nævningeinstitutionen.

Det ærede Medlem, der førte Ordet paa Socialdemokratiets Vegne, sagde her noget om, at Landstingets Formulering virker til — saadan tror jeg, det var — saa lidt Divergens som muligt mellem Lovens Ord og Mening og Befolkningens Opfattelse. Ja, jeg har siddet og grundet paa dette i nogle Minutter, og det er ikke lykkedes mig at trænge til Bunds i, hvad der egentlig er Meningen med det. Men jeg vil gaa ud fra, at det ærede Medlem selv har forstaaet det, og vil derfor bede ham forklare, hvad Meningen egentlig er. Det er den Slags Ting, der, om jeg saa maa sige, lyder morderlig godt, men som i alt Fald ikke er saa umiddelbart tilgængelige, som man maa kræve det af en Repræsentant for et demokratisk Parti, der taler til en saa demokratisk Forsamling som Folketinget. Den ærede Ordfører opfordrede i denne Forbindelse Justitsministeren til at udtale sig om, hvorvidt han paatænkte en Revision af Bestemmelserne om Svangerskabsafbrydelse. Det vil altsaa sige en Revision af den Straffelov, som endnu ikke er traadt i Kraft. Her er vi i Sandhed ude for en Reformiver, som, synes jeg, trænger til Begrænsning. Man kunde passende respektere et Lovgivningsarbejde, der efter Snese af Aars Forberedelse med stor Møje er tilendebragt, saa meget, at man ikke begyndte at ville revidere det, endnu inden det er traadt i Kraft.

Den ærede Ordfører talte i den Forbindelse om Samfundsopfattelsen. Ja, det er dog lykkeligvis saaledes her i Landet, tror jeg, at der endnu i vide Kredse er en sund og naturlig Opfattelse af disse Forhold, som ikke er forkvælet af hysterisk Kvindeagitation og af dertil knyttede Læger, og jeg vil bede den ærede Redaktør for „Social-Demokraten“ paa Bornholm om at læse, hvad der staaar i „Social-Demokraten“ for København i Dag. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne anføre et lille Citat. Det er en Artikel, der staaar under „Kvinden og Hjemmet“ og hedder: „Den Mindste“. Den slutter saaledes:

„Gid alle Mødre og Fædre maa tage sig fri af Døgnets Strøb for Penge i saa mange Øjeblikke, som kræves for at opdage, at Barnet er deres Barn. Maaske der saa kunde dannes en sund Modvægt imod de brutale og ubarmhjertige Forfølgelser, der nu sker mod det *ufødte*. — ogsaa ofte mod det *fødte* Barn af dets egne Forældre.“

Det har glædet mig overordentlig at se